संजीवकं व्यापाद्य विश्रान्तः सशोक इवावस्थितो ब्रूते । किं मया दारुणं कर्म कृतं ।

यतः । परैः संभुज्यते राज्यं स्वयं पापस्य भाजनं ।
धर्मातिक्रमतो राज्ञा सिंहो हस्तिबधादिव ॥ १६७ ॥

5 अपरं च । भूम्येकदेशस्य गुणान्वितस्य भृत्यस्य वा बुद्धिमतः प्रणाशः ।
भृत्यप्रणाशो मरणं नृपाणां नष्टा हि भूमिः सुलभा न भृत्याः ॥ १६८ ॥

दमनको ब्रूते । स्वामिन् कोऽयं नूतनो नयो यदरातिं हत्वा संतापः क्रियते ।

तथा ह्युक्तं । पिता वा यदि वा भ्राता पुत्रो वा यदि वा सुहृत् ।

10 प्राणच्छिदकरा राज्ञा हन्तव्या भूतिमिच्छता ॥ १६९ ॥

अपि च । नृपो धर्मार्थतत्त्वज्ञो नैकान्तकरुणो भवेत् ।
न हि हस्तस्थमप्यर्थं क्षमावान् रक्षितुं क्षमः ॥ १७० ॥

किं च । क्षमा शत्रौ च मित्रे च यतीनामिव भूषणं ।
अपराधिषु सत्त्वेषु नृपाणां सैव दूषणं ॥ १७१ ॥

15 अपरं च । राज्यलोभादहंकारादिच्छतः स्वामिनः पदं ।
प्रायश्चित्तं हि तस्यैकं जीवोत्सर्गो न चापरं ॥ १७२ ॥

अन्यच्च । राजा घृणी ब्राह्मणः सर्वभक्षः स्त्री चावशा दुष्प्रकृतिः सहायः ।
प्रेष्यः प्रतीपोऽधिकृतः प्रमादी त्याज्या अमी यश्च कृतं न वेत्ति ॥

विशेषतश्च देव इत्थमेवैतत् ।

20 सत्यानृता च परुषा प्रियवादिनी च हिंस्रा दयालुरपि चार्थपरा वदान्या ।
नित्यव्यया प्रचुररत्नधनागमा च वेश्याङ्गनेव नृपनीतिरनेकरूपा ॥ १७४ ॥

इति दमनकेन परितोषितः स्वां प्रकृतिमापन्नः पिङ्गलकः सिंहासन